

Vervang Vera Bergkamp

Posted on 24 september 2022 by Paul Verburgt

Er is wel vaker geïnsinueerd in de Tweede Kamer, gescholden, gehuild en op lessenaartjes getrommeld. Er is zelfs wel gezongen: het Lied van de 8-urendag, waarmee de socialisten in 1919 hun vreugde over de veranderde werktijden lieten blijken. Het gezang lokte een tegenlied uit vanuit de rechterflank van de Kamer. Ik ben even kwijt of de zangers ook op de banken gingen staan, maar ik sluit het niet uit.

Er zijn Kamerleden uit de vergaderzaal verwijderd, het spreekrecht is hun ontnomen en wat je je verder allemaal voorstelt bij parlementen in vurige zuidelijke landen. Vechtpartijen ook, zij het niet in de zaal, maar in de coulissen. Er is een prachtige, korrelige foto waar een Kamerlid van de Boerenpartij met zijn aktetas probeert zijn blauwe oog te verbergen.

Ik bedoel maar, wie denkt dat wij Nederlanders zulke chique en ingehouden autoriteiten hebben, zit er naast. Ze lijken best op ons.

Gelijke behandeling

Thierry Baudet hield een krankzinnig betoog. Dat is zijn recht als volksvertegenwoordiger en wie zijn partij wil beschadigen, doet er zelfs goed aan hem ongestoord uit te laten praten. Aan de andere kant, als je de onmiskenbare insinuaties richting minister Sigrid Kaag te ver vindt gaan, dan treed je op. Het risico dat je de spreker bij zijn achterban tot held verheft, neem je dan op de koop toe.

Meer smaken zijn er niet.

Nou ja, er is nog een smaak en dat is die van de gelijke behandeling. Als je Baudet het woord ontnemt, dan ook anderen. Lastig, want is 'klimaatpsychopaat' (Geert Wilders over Rob Jetten) even schandelijk als de insinuaties dat Kaag een spion is?

En wat te doen met een minister die kort geleden nog de Kamerleden Baudet en Van Haga kwalificeerde als 'onwelriekende reuzel'? Een tekst die Dilan Yesilgöz niet ontsnapte tijdens een hoogoplopende discussie, maar die ze debiteerde tijdens de H.J. Schoo-lezing, lang tevoren voorbereid door haar ambtenaren. Een kabinetsstandpunt, want het kabinet spreekt altijd met één mond, ook als het mensen beledigt.

Dan heb je ook nog de non-verbale belediging. Die komt veelvuldig voor, vooral onder bewindslieden die zoals bekend niet naar de interruptiemicrofoon kunnen grijpen. Met de rug naar een Kamerlid gaan zitten omdat je diens betoog of zelfs bestaan niet bevalt (Hugo de Jonge). Of het voortdurend blazen, neerbuigend grimlachen en de ogen wegdraaien (Sigrid Kaag, slachtoffer en dader tegelijk).

Volmaakt ongeschikt

U en ik moeten er niet aan denken om in dit soort zaken te moeten beslissen. Maar u en ik zijn ook geen Kamervoorzitter. Dat is Vera Bergkamp, benoemd achter de schermen in een dealtje tussen Rutte en Kaag. De gevierde Khadija Arib (PvdA) moest het veld ruimen en de minstens zo goede vicevoorzitter Martin Bosma zal het nooit worden, want PVV.

Bergkamp is volmaakt ongeschikt voor haar werk. Ze is bang, onzeker en onbeholpen. Ze heeft geen gevoel voor de dynamiek van debatten, mist mensenkennis en haalt de vaart uit elke discussie. Ze wekt bovendien vaak de

schijn – we zijn mild vandaag – de coalitiepartijen en het kabinet voor te trekken en de oppositie kort te houden.

Opgejaagd hert

Het incident met Baudet leidde tot haar definitieve demasqué. Ze liet Baudet eerst zijn gang gaan (wat nog te verdedigen is, zie boven), probeerde hem toen een beetje te temperen (hulpeloos), accepteerde vervolgens de demonstratieve exodus van het kabinet (een blunder) en rende uiteindelijk als een opgejaagd hert met wijd opengesperde ogen door de vergaderzaal om de boel weer op de rails te krijgen.

De Kamer steunde haar achteraf, maar van harte ging het niet. Zoals zo vaak.

Op naar het volgende incident met deze voorzitter of komen de dames en heren volksvertegenwoordigers die anderen zo graag de maat nemen, eindelijk in beweging?

Gratis tip: vervang Vera Bergkamp.

Wynia's Week verschijnt 104 keer per jaar met even onafhankelijke als broodnodige berichtgeving. De donateurs maken dat mogelijk. [**Doet u mee?**](#) Hartelijk dank!